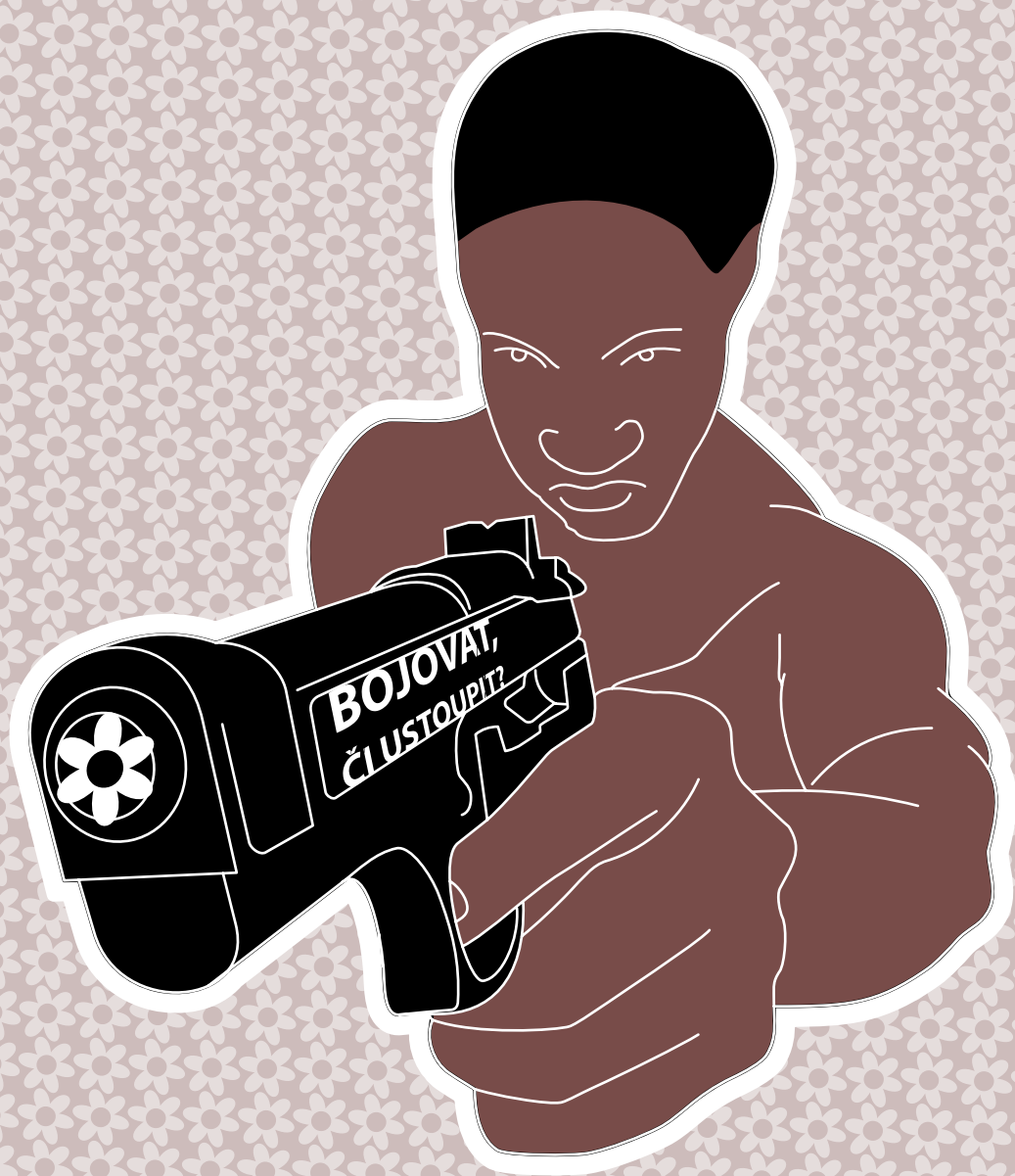

BRA TRSTV 7

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 51/2010

HRDINSTVÍ ZNAMENÁ KŘIČET
A MLČET VE SPRÁVNOU CHVÍLI

HLEDÁ SE HRDINA
PASTORS IN THE U.S.

Úvodník: Hledá se hrdina	Marie Medková	2
Uzdravení jako metafora odpuštění	Magdalena Ondrová	4
Bojovat, či ustoupit?		
• Jak vychovat hrdinu	Ivan Ryšavý	5
• Hrdinství znamená křičet a mlčet ve správnou chvíli	Petr Pospíšil	6
• Smysl pro oběť	Jakub Holík	7
V naději nad ději; Projekty Diakonie	Pavel Hanych	10
Časoprostorem čerpání dobra; rozhovor s A. Hanychovou	Ester Hubená	11
Když si děda...: Jedli, pili, hodovali...	Alžběta Matějovská	12
E-BULVY: S.J.E.Z.D. není náš!	mgtn	17
Září =Sjezd	Kateřina Erdingerová	18
Na kolik to letos přijde; rozhovor s K. Erdingerovou	Marie Medková	19
Čas je prostor k životu; duchovní povzbuzeníčka	Marie Medková	20
Církev za hranicemi: Kostel na každém rohu	Filip Ženatý	21
Bible prochází žaludkem: Mazaný král	Klára Schneiderová	22
Velký slovník floskulí; recenze	Martin Kučera	24
Počátek; recenze	Kateřina Erdingerová	25
An American's view: Pastors in the U.S.	Barb Iverson	24
Všimli jsme si	Olcha Richterová	26
Pobyt s mládeží ...; akce mládeže a kudy na ně	Marie Medková	27

Autor obálky: Poldislaf

Ilustrace str. 3: Daniela Toullová

HLEDÁ SE HRDINA

Marie Medková

Milí čtenáři,
hledá se hrdina. Jak se pozná? Má statnou postavu, přímý pohled a rozhodně nekoktá. A nebo ne? Říká se, že naše doba nemá opravdové hrdiny. Možná se jen víc mluví o bezpáteřnicích a teroristech. Hrdina nepotřebuje, aby se o něm mluvilo. To potřebujeme my. Slyšet o hrdinství, abychom měli vzor a posilu. Hrdina si může někde tiše nebo hlasitě žít, své hrdinství třeba ani nevnímá, prostě jedná podle svého svědomí. Žije.

Francouzský spisovatel Francois de la Rochefoucauld, který prožil nejednu přestřelku - na bitevním poli či poli intrik

napsal: Hrdina umírá jednou, zbabělec tisíckrát. Člověk o sobě - často nevědomky rozhodne- budu hrdinou nebo zbabělcem? A když obalamutit své svědomí, schytá ránu do vlastního srdce. A když už balamutit svědomí nemusí - je v něm něco mrtvého. Ono to totiž vždycky přijde. To rozhodování. Člověk může být hrdinou každý týden.

Máte svého hrdinu? Zkuste si ho najít:

hrdinu ze světa

hrdinu z naší republiky

hrdinu z vaší obce

hrdinu z vaší rodiny.

Poklidný rozjezd dalšího školního roku přeje redakce vašeho časopisu. ■

nikdo to nemusí vědět

UZDRAVENÍ JAKO METAFORA ODPUŠTĚNÍ

Magdalena Ondrová

2. část

Mk 1,29-39

Po uzdravení posedlého v synagoze se s společně s Ježíšem a jeho učedníky ocitáme v domě Šimona a Ondřeje. U dveří domu se shromáždily davy lidí s mnoha nemocnými a posedlými. Ježíš uzdravoval a uzdravoval. Je to jako scéna z muzikálu A. L. Webbera, "Jesus Christ, Superstar", ve které k Ježíšovi přicházejí nemocní, mrzáci, a různí ubožáci, vztahují k němu ruce a chtějí, aby je uzdravil. Neustále jich přibývá, tlačí se na Ježíše, až se zdá, že ho umačkají. Ježíš na ně vkládá ruce, uzdravuje, ale pořád se objevují další a další. Vylézají jako krysy z děr a sápu se na Ježíše. Každý ho chce urvat sám pro sebe. Ježíš se v té bezmoci začne bránit a volá: "Je vás strašně moc!" Scéna graduje až Ježíš zavře: "Dost, uzdravte se sami!"

Toto působivé ztvárnění nezapadá příliš do běžného obrazu Ježíše jako Mistra, který má vždy navrch, a pro každého pomocnou ruku. Mrzáci, nemocní a žebráci nejsou vykresleni jako ti bezmocní "potřební", jak jsme zvyklí v křesťanském prostředí říkat. Nýbrž jako lůza, která je schopná svojí soběstředností všechno kolem sebe zničit, včetně toho, který jim může uzdravení poskytnout.

Muzikálová scéna sice nezapadá do běžného obrazu Ježíše, ale velmi dobře koresponduje s vyprávěním evangelisty Marka. "Časně ráno, ještě za tmy Ježíš vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil." Odešel tak, aby ho nikdo neviděl, aby mohl být chvíli sám s Bohem. Podobně jako ve zmíněném muzikálu utíká před lůzou. Když ho po chvíli poněkud rozzlobení učedníci najdou, vyruší ho v modlitbě a vyčítají mu, že zmizel. Vždyť na něj čeká spousta dalších nemocných, všichni ho hledají, všichni s ním chtějí být! Ale Ježíš se nevrátí do domu k oněm zástupům "potřebných", jak by učedníci a všichni ostatní čekali. Naopak, řekne: "Pojďte jinam, abych i tam kázal neboť proto

F. Tichý, Kristus na hoře Olivetské

jsem vyšel." Ne uzdravení, ale kázání, učení. To je podstatné.

Představte si, že by do našeho města přišel Ježíš a hrnulo by se k němu spousta lidí, kteří by stáli o kontakt s ním. Církev by jistě mohla davy organizovat, nějak to zařídit, aby se lidé neušlapali a na všechny se postupně dostalo. To církev umí. Určitě by se také našlo dost dobrovolníků, kteří by pomáhali. Vařili by třeba pro čekající zástupy čaj. A Ježíš by najednou uprostřed té práce vstal, odešel jinam a celou tu církevní organizaci nechal být.

Přesně tohle totiž Ježíš udělal. Sebral se a šel jinam, opustil dům plný lidí, kteří na něj čekali. Pochopitelně i nadále uzdravoval. Ale tento příběh jasně ukazuje, že Ježíš nepřišel proto, aby se postaral o všechny nemocné a posedlé. Aby se o nás všechny postaral a my jen natáhli ruku. Ježíš vyšel, aby kázal. Už minule bylo řečeno, že stručný obsah jeho kázání spočívá ve výzvě "Čiňte pokání a věřte evangeliu, protože se přiblížilo království boží." (Mk 1,15) Činit pokání znamená změnit své myšlení. V této souvislosti je i ten Ježíšův výkřik z muzikálu, "Uzdravte se sami!" srozumitelnější. Vnímáme-li uzdravení jako metaforu odpuštění, můžeme závěrem říci: nejde jen o to přijmout odpuštění. Jde v první řadě o změnu našeho vlastního myšlení, která se nám v odpuštění otevírá. ■

JAK VYCHOVAT HRDINU

Ivan Ryšavý

Ukrývali Židy v Německu a zemích, které Němci za druhé světové války okupovali. Ti, kterým to bylo za války jasné, že si musíme pomáhat, postupně stárli a odcházeli. Manžele Olinerovy v polovině osmdesátých let 20. století napadla myšlenka, že pokud chceme pochopit, jak se člověk stává hrdinou, zajímejme se o tyto lidi.

Našli jich něco přes čtyři stovky, ve čtyřech evropských zemích: Německu, Polsku, Nizozemí a Francii. Strávili s nimi hodiny v rozhovorech. Na některé věci se ptali všech, kladli úplně stejné otázky, aby po-

tom ty odpovědi mohli porovnat. Vedle toho sledovali kontrolní skupinu. Stejný počet lidí, stejného věku, vzdělání, místa bydliště. Ti ale nikoho u sebe neschovali ani se neúčastnili odboje.

Kladli jim stejné otázky. Považujete se za věřícího člověka? Jak moc? Vůbec? Trochu? Dost? Silně? Nejvíc hrdinů bylo mezi těmi, kteří se považovali za silně věřící. O něco méně mezi těmi, kdo se označili za dost věřící. Další v pořadí byli ti, kdo se prohlásili za nevěřící. Nejméně pomáhali ti, kdo se považovali za trochu věřící („...věřím v Boha, ale moc to pro můj život neznamená“). Určitá souvislost mezi vnitřním postojem víry a hrdinstvím tu je, ale není tak úplně jednoznačná.

Zřetelnější souvislost se ukázala u stylu výchovy. Ženy a muži, kteří před čtyřiceti lety nosili brambory do zadních traktů svých bytů, vzpomínali, jak to bylo o dalších dvacet let dřív, když byli sami děti. Skoro všichni se shodovali na tom, že rodiče nebyli moc přísní. Skoro je nebili, což ve třicátých letech 20. století vůbec nebylo obvyklé. Ne že by jim bylo jedno, jak jejich děti jednájí. Naopak, měli velmi vyhraněné představy, mravní normy. Ty ale dětem trpělivě vysvětlovali, diskutovali s nimi: „Víš, je dobré udělat toto, protože pak to má tyto důsledky...“. Když děti něco provedly, neřešilo se to ve schématu „přestupek - trest“. Spíše říkali: „chyba, má tyto neblahé důsledky, tak se z ní můžeš poučit“.

Mezi mravními normami byla na předním místě pomoc druhému, když je v nouzi. I když z toho nic nebudeš mít, i když nemůžeš čekat, že on ti oplatí. Rodiče to nejen dětem vštěpovali, ale sami tak jednali. Měli dobré vztahy s okruhem přátel a známých, v širší rodině. Panovalo tam ovzduší „my si pomáháme, my si věříme“. Děti z bezpečného zázemí rodiny vycházely ven, lidem

Anna Franková s rodinou strávila dva roky (1942 - 1944) v ukrytu zadního traktu domu v Amsterdamu. Rodina přežívala díky pomoci přátel. Nakonec byly odhaleny a internovány do koncentračních táborů.

mimo v zásadě důvěřovaly. Odvážily se vstupovat do blízkých vztahů, zkoušet nabízet důvěru a čekat, jestli druhý na ni odpoví stejně. Na otázku: „Jaké jste si vybíral/a kamarády?“ Odpovídali: „Bohaté i chudé, Poláky i Němce, křesťany i židy, z dělnických rodin i ze vzdělaných. Hleděl jsem na to, jak si s nimi rozumím, jak si jich můžu vážít, ne na společenský status.“ Rodiče měli pro takové kamarády a dětské lásky porozumění. I oni měli kontakty napříč rozvrstvením společnosti.

Také zazněla otázka: „Byli vaši rodiče věřící? Vůbec? Trochu? Dost? Silně?“ Neprojevila se statisticky významná souvislost

mezi explicitní vírou rodičů (jak ji vnímaly zpětně jejich děti) a hrdinstvím těch dětí v dospělosti.

Kritik křesťanství by mohl spustit: „Tak vidíte, vy křesťani, nevychováte ze svých dětí statečnější lidi...“ Čtenáři a čtenářce Bratrstva však vrtají hlavou ty odstavce o klimatu v rodinách pozdějších hrdinů. O způsobu výchovy. O jejich hodnotách. Vždyť ony jsou v souhlasu s Ježíšem. Jsou ovoce víry. A „po ovoci jejich poznáte je“.

Samuel P. Oliner, Pearl M. Oliner: The Altruistic Personality

Maxwell Macmillan, New York 1992, 420 stran ■

HRDINSTVÍ ZNAMENÁ KŘIČET A MLČET VE SPRÁVNOU CHVÍLI

Petr Pospíšil

medaile Chasid Umot ha-Olam

Kdy se obyčejný člověk může stát hrdinou? Poslechněte si tento příběh:

V roce 1941 nastoupila **patnáctiletá Anička** jako pomocnice v domácnosti do rodiny židovského advokáta Gross-

mana v Námestove.

„Měl syny Harryho a Tonyho a neteř Katarínu. Když přišli Němci, tak se Grossmanovi schovali v obci Klin, kam jsem jim večer nosila jídlo. Synové se ukrývali jinde. Do domu chodili jen pro jídlo a prádlo. Jednou, když byli zrovna doma, pro ně přišli. Já začala křičet a oni oknem v koupelně utekli. Později se u nás doma objevila Katka. Otec, nevím jak, sehnal papíry od gestapa s povolením, že Katka smí odcestovat do Piešťan. Odvezla jsem ji tam a předala doktorce, která se o ni měla postarat. Hlavně je pro mne velkou poctou to, že si Katarína cení mé někdejší pomoci. Nedělala jsem to pro-

Anna Pospíchalová s manželem

to, abych něco dostala. Byla válečná doba a bylo normální, že si slušní lidé mezi sebou pomáhali,“ vypráví Anna Pospíchalová. (in Pardubický deník, 24.3.2009)

Paní **Anna Pospíchalová** loni získala titul spravedlivý mezi národy (hebrejsky: Chasid Umot ha-Olam). Ten dostávají lidé nežidovského původu, kteří přispěli k záchraně Židů před holocaustem. Na konci roku 2007 byl titul udělen přes 22 000 lidem, z toho 108 z České republiky a 498 ze Slovenska. Národ nejbohatší na „spravedlivé“ je Polsko, Nizozemí a Francie. Jména českých nositelů najdete v Pinkasově synagoze v Praze. ■

SMYSL PRO OBĚŤ

Jakub Holík

Co považujete za hrdinství?

Právě před několika dny jsem se vrátil z pouti do Říma, kde jsme navštěvovali místa, spojená se svědectvím víry (mučednictvím) prvních křesťanů. Vždycky si tam znovu uvědomím jejich hrdinství – svědectví své víře, poznání pravdě, vytrvalost v pronásledování, stálost a odvaha i přes tlak a nepřítelství svého okolí. Katakomy, Koloseum, cirky a arény – to jsou místa, která dnes připomínají ono hrdinství. Ale jsou i jiná místa hrdinství – gulagy, věznice, koncentráky, naše rodiny, školy, místa, kde pracujeme. Všude tam nacházíme i dnes hrdiny. Tedy pro mě je hrdinství, když člověk dokáže dělat naplno to, čemu věří, umí na sebe přijmout všechna rizika, umí se rozhodnout a nést důsledky svých rozhodnutí, stojí na straně poznaného dobra i za cenu posměšků a nepochopení. Křesťansky řečeno, věří, že Ježíšova blahoslavenství nejsou hloupost, ale život, a to je pro mě hrdinství.

Je voják hrdina?

Mezi vojáky najdete sraby i hrdiny a také šedý průměr. Ale k těm hrdinům. Zrovna nedávno vyšel v tisku rozhovor s českým vojákem, který byl v Afghánistánu při atentátu velmi vážně zraněn, přišel o některé končetiny, těžko se pohybuje, ale chce dál pracovat v armádě, školit nové vojáky pro misi, protože věří, že to má smysl. Nevzdal to, ani přes ta hrozná zranění a zážitky z války. Má víru a vytrvalost. Nebojí se oběti. Právě s hrdinstvím je spojen smysl pro oběť. Neptat se co z toho budu mít já a kolik si v misi vydělám, ale co všechno jsem ochotenobětovat pro věc, o které jsem přesvědčen, že má smysl. I když to nemusí dobře dopadnout.

Jak boj formuje člověka?

Právě zátěž – fyzická i psychická – člově-

Mise EUFOR - Operace ALTHEA, Bosna a Hercegovina

ka nesmírně posunuje dál. Poznáte, co je ve vás, ale také, co je v těch kolem vás. Jak umíš unést obtíže života. Jaký opravdu jsi. Ruský básník a písničkář Vladimír Vysockij napsal báseň, kterou si často připomínám. Je o tom, jak poznáš kamaráda. „ ... *Vezmi ho do hor, uvidíš.... Když v horách zuby zatíná, vzteká se, přitom šlape dál, nezřítíš se s ním z žádných skal, on by Tě nenechal. Až k vrcholům se bude drát, až tam Tě bude podpírat. Pak vedle něho pevně stůj a vždy mu důvěřuj.*“

Vojáci trénují právě ono spolehnutí se v boji na druhého, v elitních oddílech mi řekli, že jsou víc než rodinou, dýchají jeden za druhého. A to se učí právě pod tlakem a ve vypjatých situacích.

Z každého boje, těžkých chvil, velkého rozhodování se můžeme něco naučit. Neutíkat před obtížemi, poprat se s nimi, to je také hrdinství. Vždyť co nic nestojí, za nic nestojí.

Jakub Holík, nar. 1971 v Brně, katolický kněz, v letech 1999 – 2005 vojenský kaplan, 6 měsíců mise v Bosně, od roku 2005 farář v Jimramově ■

KDY JSTE SE NAPOSLEDY ZA NĚCO POSTAVILI NEBO POPRALI?

**Denisa Dohányosová, koordinátorka nízko-
koprahových programů
YMCA Praha o.s.**

Mám dojem, že se peru skoro pořád, když už ne fyzicky na tréninku, tak aspoň ideově. Nejtěžší boje ale svádím většinou se sebou.

Zdeněk Susa, lékař

Rukama jsem se nepral nikdy. Ale víckrát jsem se v životě za něco nebo za někoho postavil. Obvykle to však nevyhrocují tak, aby to byl „boj“. Snažím se klidně vysvětlovat, argumentovat a činím to trpělivě a dlouho. A pokud jde o mne, po zkušenostech z komunistické epochy jsem citlivý na to, aby mnou někdo manipuloval. Když to cítím, dám najevo, že „tudy vlak nejede“. Obvykle to stačí.

Pavel Kašpar, farář, člen synodní rady

Trochu nešťastná otázka. Postavil jsem se nedávno za stůl, za plot, ale taky za prohlášení proti pronásledování disidentů na Kubě, za malého kluka, kterého na ulici mlátili jeho spolužáci. Dost nesouměřitelné skutečnosti, i když u nás všechny celkem bez rizika.

Klára Šimková, písničkářka

Včera jsem podepsala petici na podporu Domu umění v Českých Budějovicích. Místní radní totiž chtějí tuto vynikající galerii zavřít.

Ondřej Semotán, student zahradní architektury

Nebývá to často. Mnohé se dá vybalancovat, vyjma nějaké křivdy. Naposledy jsem se asi postavil za nějaké své názory, práci. Tu musím neustále obhajovat.

Ivo Mareš, farář ČCE v Praze

Zrovna dnes jsem se postavil tak nějak divně. Nepodepsal jsem se pod petici obyvatel Prahy 5 proti zřízení kontaktního a protidrogového centra. Souhlasil jsem s tím, že lokalita nebyla vybrána vhodně, ale nelíbila se mi argumentace typu: „Je jim třeba pomáhat, ale hlavně ať jsou někde jinde.“

**Lister, 3. technik kosmické lodi
Červený trpaslík**

Naposledy? No to bylo v tý hospodě v Nýdnolu. Nebo moment nebylo to vlastně poprvé? Nebo nebude? A pral jsem se vůbec? Nebo jsem si rovnal záda a odstraňoval monokl? Ještě teď z toho mám v hlavě guláš. Ale kocour dopad hůř...

Já se nikdy s nikým nepral :) Verbálně se lidí zastávám, ale nyní si fakt nevzpome-
nu kdy naposledy.... Vím, že to bylo v minulosti za jednoho bezdomovce, kterému
nadávali, za názor jedince na schůzi, za etnikum a sociální skupinu (v diskuzi)...
muž, 30 let

Tak jestli si pamatuji dobře, tak naposled jsem se popral asi páté třídě. Ale pořád
se peru za své názory a pevně si za nimi stojím a nerad ustupuji. A když někdo
uráží mé známe, přátele či členy rodiny, tak je hájím a bráním. Takže defacto
pořád :-). **muž, 24 let**

A počítají se porady SEMu a Synod? Slovně snad vcelku často, fyzicky ani nepa-
matuju. Každopádně by to bohužel šlo častěji. **muž, 24 let**

Proti zlu bojovat, ale pak nabídnout i něco pozitivního. Z poslední doby: pomluvu
nejen odmítnout, ale i vysvětlit, proč je to blbost a pomlouvaného vychválit, aby
byla pomluva kompenzována. **muž, 38 let**

Automaticky mě to nutí vzpomínat na nějaký hrdinský velečín. Ale myslím, že
často je daleko významnější např. postavit se za kamaráda, když je mu ubližová-
no (ve smyslu zastat se ho, ne stoupnout si za něj, abych taky náhodou nějakou
neschytal...:-)). V dnešní době je také více než žádoucí bojovat za obnovení rodi-
ny a manželství. **muž, 20 let**

Snažím se konfliktům vyhýbat, sama je nevyvolávat. To samozřejmě neznamená,
že ustupuji, své názory dávám najevo a stojím za nimi. Naposledy jsem zasahova-
la silou při řešení nějakého dětského konfliktu. **žena, 36 let**

Moc se neperu, ale občas se pohádám. Nejčastěji, když mi něco přijde nespra-
vedlivé, když se někomu křivdí. **žena, 25 let**

V poslední době jsem nebojovala za nic zásadního. Za nikoho ani za nic jsem se
nemusela postavit ani prát. Moje boje jsou dlouhodobějšího charakteru a jsou
to boje každodenní. Týkají se hlavně pracovního života a prostředí, ve kterém
pracuji a které bych chtěla změnit k lepšímu. Takový boj je vyčerpávající, protože
stále trvá a člověk se musí prát taky sám se sebou, aby ho nevzdal. **žena, 26 let**

Dnes ráno za stůl, včera se svým synem o karty. **muž, 45 let**

Naposledy jsem se popral se sestrou o počítač. Jednou jsme se poprali o kostič-
ku lega, podkosil jsem sestře nohu a ona si zlomila ruku. **kluk, 9 let**

Otázka příště: „**Jak nakládáte se svým přebytkem?**“ Téma čísla **Příspěť, či nepřispět?**
Odpovědi na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem **VOX POPULI** do 20. 9. 2010

V NADĚJI NAD DĚJÍ

Pavel Hanych

Sluncem prozářené ráno v obci Víška na Liberecku slibuje krásný letní den. Většina místních lidí jej ale nestráví u vody. O vodě teď nejspíš nemohou ani slyšet. Právě voda totiž Víšku stejně jako další vesnice v kraji zle potrápila. Je to jen pár dnů, co povodňová vlna na severu Čech tvrdě zasáhla do životů místních obyvatel. Zaplavila obce a lidi připravila o životy i majetek.

Velebně ticho letního rána moc dlouho nevydrží. Zvuky aut, sbíječek, těžké armádní techniky i vzrušené porady lidí ukazují, že se dělá všechno pro to, aby se sem život vrátil. Při pohledu na hromady zničených věcí, které se tu kupí snad před každým domem, při pohledu na zničená lidská obydlí, auta, mosty, silnice nebo pole si říkám, že to bude hodně dlouhá a těžká cesta.

Aktivita lidí v okolí však jako by říkala, že teď není čas na to být sentimentální. Do vesničky proudí auta s dobrovolníky, hasičská technika i další auta s pomocí. Ale jen tak někdo se sem nedostane. Několik málo příjezdových cest, které ještě po povodních zbyly, hlídají policejní hlídky a do obce pouští jen ty, kteří tu „mají co dělat“.

Na místo přijíždí také několik mikrobuseů s dobrovolníky, jež koordinuje Diakonie ČCE. První mikrobuse s modrým logem zastavuje a dobrovolníci v diakonických tričkách se rychle mobilizují. Rozmístění pomáhajících na místě řeší energický muž, odhadují, že velitel místních hasičů. „Potřebují pár silných chlapů na vymošení poškozených strojů tamhle z té dílny,“ ukazuje na jeden ze zničených domů. Každý se ujímá své práce.

Mezitím v diakonickém povodňovém centru na liberecké evangelické faře probíhá koordinace dalších dnů. Hlavní koordinátor v terénu, farář a pracovník Diakonie a někdejší senátor Zdeněk Bárta se právě vrací z Českolipska, kde pomáhá druhá skupina diakonických dobrovolníků. Práce tam pomalu končí, tady na Liberecku se naopak ukazují další

a další obce, kterým nepatřila klíčová pozornost médií a možná právě proto je pomoc v nich ještě potřebnější. Tým rozhoduje, že se druhá skupina dnes večer přesune do okolí Frýdlantu. Shání se ubytování, konzultují další záležitosti, telefony se ani na chvíli nezastaví. Večer má být další koordinační schůzka pomáhajících humanitárních organizací. Diakonie tu nebude chybět.

Do toho přicházejí zprávy z Prahy: jen za první čtyři dny po povodních přišlo na konto veřejné sbírky Diakonie a prostřednictvím DMS dohromady skoro tři čtvrtě milionu korun. Dobrá zpráva o tom, že lidé mají chuť pomáhat. A dokonce opakovaně, vždyť od květnových záplav na Moravě uběhlo sotva pár týdnů.

Pomoci postiženým živelnými katastrofami se Diakonie ČCE věnuje již od roku 1997 a dosud zde rozdělila více než 63 milionů korun. Zároveň dlouhodobě školí a zajišťuje dobrovolníky, kteří jsou na zasažená místa vysíláni. Disponuje vysoušeči a technickým vybavením pro dobrovolníky.

Užitečné kontakty: povodne@diakoniece.cz, 724 515 408 (dobrovolníci, materiální pomoc) DMS POMOCPOVDNE na číslo 87777; číslo účtu pomoci: 27196349 / 0800, variabilní symbol 2010

Děkujeme všem, kdo pomáhají.

Všechny povodňové informace Diakonie ČCE najdete na www.diakoniece.cz/povodne ■

ČASOPROSTOREM ČERPÁNÍ DOBRA

rozhovor s A. Hanychovou

Alžběta Hanychová (neplést s Agátou!) byla v lednu 2010 zvolena členkou COMu, proto vám ji blíže představujeme v krátkém rozhovoru.

Kde ses narodila a vyrůstala?

Narodila jsem se v Čáslavi, bytem na faře v Opatovicích, ale už po roce (AD 1988) jsem byla přestěhována do Hlinska, odkud jsem se před rokem vdala do Prahy. Ale na Vysočině jsem zapustila kořeny hluboko.

Kam chodíš na mládež?

V Praze do Strašnic. Jako farářské dítě si užívám, že mám „svého“ faráře.

Jaké máš zkušenosti s prací s mládeží? Jsi přirozený organizační typ, nebo spíš improvizátor?

Nevím, naopak přirozený, ale spíš organizační. Aspoň tak se mi to tak po šesti letech v SOMu zdálo. Ale po půl roce v COMu, kde nevedu, tíhnu spíš k druhé možnosti.

Proč pracuješ s mládeží, co tě na tom nejvíc baví?

Protože jsem toho jako mládežník hodně načerpala a mám co splácet. A protože mám za to, že podílet se na tom, co církev dělá, je tak nějak v pořádku.

Proč ses rozhodla jít na Evangelickou teologickou fakultu?

Dlouho jsem tuto možnost vylučovala, možná i proto, že jsem farářině viděla doslova do kuchyně. Ale postupně si mě teologie (a farářina) přitáhla. Tím víc, čím je tento obor nesamozřejmý, z nejrůznějších stran. Potom přijdou chvíle, kdy si řekneš: Jo, to je ono. Při vědomí všech „ale“ mě to táhne na faru, ke sborovému životu. Ale ještě je cesta dlouhá a třeba bude všechno jinak.

Co se ti na naší církvi nejvíc líbí? Je něco,

Tábor Běleč, léto 2010

co ti vadí a co se třeba jako budoucí farářka pokusíš změnit?

Líbí se mi určitá opatrnost v tom, že všechno není „jasný jak facka“, k zásadním věcem je třeba širokého konsenzu. Taky to, že jsme církev poměrně malá, je možné se běžně setkávat a spolupracovat přes celou zemi, je těžké si v těchto poměrech „hrát na vlastním písečku“. Nepopírám, že oboje má svá úskalí. Nelíbí se mi, když se někdy věci překrucují. Když se ve jménu „bratrské lásky“ nedělají věci pořádně a když se naopak ve jménu „dělání věci pořádně“ schovává její nedostatek nebo potřeba „dát někomu něco sežrat“. Co se pokusím změnit? Pracovat na tom, o čem jsem mluvila výš. A to nejde jinak, než se to i s chybami učit a než začít tam, kde je to nejblíží. A dělat věci poctivě a (vím, že je to klišé) s láskou. Jinak vzniká paskvil.

Na co ses jako mládežnice na sjezdech nejvíce těšila?

Na setkání, na časoprostor, kde a kdy se dá čerpat mnoho dobrého pro doby příští.

Minulým sjezdem provázel jako moderátor tvůj muž Pavel Hanych a ty jsi působila spíše v pozadí, nevyměňte si letos role?

Nevyměníme. Pokud jde o Sjezd, mám radši zákulisí.

rozhovor vedla Ester Hubená ■

JEDLI, PILI, HODOVALI...

Alžběta Matějovská

...a byla veliká a slavná svatba. Přijela rodina, příbuzní, známí a přátelé. Hodně se snědlo a vypilo. A pak, když všichni odjeli, mylo se nádobí. Někdy novomanželé vyrazí ještě na svatební cestu. To není špatné. Pár dní po svatbě odjet a odpočinout si pěkně v ústraní. Ale všechno jednou skončí a pozvolna manželé vstoupí do všedních dní. Co se změnilo? Řádek v občance nadepsaný „stav“. Příjmení. Jmenovka na dveřích. Je to všechno? Ne! Změnilo se mnoho věcí. Ti dva stojí na začátku veliké stavby, kterou si musí od začátku vybudovat. Mají jen odvážné plány a odhodlání jít spolu životem. „Ale pozor, vždyť jsou to úplní začátečníci a úkol, který na sebe vzali, není snadný“ říkají ti, co nosí prstýnek už pár let.

Právě ve stavu manželském vzniká společný prostor, kde se on a ona setkávají. Jsou to

drobné okamžiky společně prožitých chvil, setkání, při kterém prožívají blízkost a jednotu, chvílky společně sdílené radosti a štěstí. A takové okamžiky se vyznačují velikou zranitelností a prchavostí. Tak je třeba se je učit objevovat, nalézat a vytvářet. Přijít do nového domova už nelze jako dřív. Zavřít za sebou dveře a mrsknout sebou na postel. Tak, jako jsme to dělávali na koleji nebo na intru. Za těmi dveřmi totiž začíná další část mého dne. Tam mě někdo čeká. Zaujímá ho, jak jsem se měl. Co jsem dělal. Chce se se mnou sdílet a chce, abych se sdílel já s ním. Přece dnes se toho tolik událo a já ti to chci povědět! A ještě víc! Po dlouhém odloučení v práci nebo ve škole právě teď začíná náš společný čas, který můžeme prožívat podle svého. Přesněji: podle našeho společného rozhodnutí. Tak do toho! ■

božský vtipy

Slyšel jsi, že náš nový farář chce odstranit ubrus ze stolu Páně?

Myslíš tu omyvatelnou dečku, kterou přivezl bratr farář Hájek z prvního sborového zájezdu do NDR?

Tak to je teda odvaha

Kresba Jana Turkové, námět redakční kruh

MŮŽEŠ ZMĚNIT SVĚT...

I HAVE A DREAM

v duchu SOR Radim Žárský

Pomůcky: list pro vedoucího, pracovní listy, Bible, pisátka

Úvod do tématu

„I have a dream - mám sen, že synové otroků a synové otrokářů budou schopni zasednout spolu za stůl bratrství.“ Zvěstoval kazatel Martin Luther King 28. srpna 1963 v Lincolnově památníku ve Washingtonu D.C. na shromáždění za rovná práva černochů v USA. A od té doby se asi fakt něco v USA změnilo... Prezidentem je dnes černoch. Z Kingova životního příkladu ovšem rovněž vidíme, že naplnění snů se neobejde bez nasazení vlastního krku a obětí. Velikému osobnímu snu rovněž mnoho obětoval Heinrich Schliemann, který v dětství poslouchal příběh o Tróji, a rozhodl se ji najít, vykopat. Tomu podřídil v životě vše: práci, vzdělání i rodinu a stal se nakonec opravdu světoznámým objevitelem Tróji. To farao v Egyptě měl také kdysi sen, když se probudil ráno z pocení až na zadku. A ten sen pro něj představoval pěkný oříšek, jenž mu pomohl rozlousknout až zbožný mladíček Josef. Oba tomu snu podřídili nakonec veškeré úsilí a ukázalo se, že to má smysl. Zachránili od hladomoru spousty lidí...V tomto duchu můžete uvést biblickou práci.

Martin Luther King

Pokyny pro vedoucím

Rozdělte lidi do několika skupin. Úměrně počtu lidí. Každá skupina ať si společně přečte 41. kapitolu knihy Genesis. Někteří se nejspíše zeptají, na které je to straně... Tak jim to prosím řekněte ;=) Ve skupině bude po čtení kapitoly následovat práce s otázkami z pracovního listu. Pokud při tom vyvstanou další otázky, tak snění a fantazii nechtě se meze nekladou. K veřejné prezentaci výsledků práce s otázkami nedojde, s výjimkou první otázky.

Pracovní list:

Několik citátů pro inspiraci:

„Budoucnost patří tomu, kdo věří v krásu svých snů.“
(Eleonor Roosveltová)

„Většina lidí umírá od krku nahoru ve věku 25 roků, protože přestávají snít.“
(Benjamin Franklin)

„Následovat své sny stojí velmi mnoho. Ale nenásledovat je stojí ještě více.“
(D. Conway Stone)

Otázky a diskusní okruhy pro skupiny:

Kdo jsou vizionáři a snílci vašeho srdce: Jmenujte je a prezentujte. Můžete (či musíte!) je představit, pokud nejsou tolik známí. Sepište je a posléze diskutujte ve skupině.

Jak se děje sen? Jak se sen stane?

Co je třeba k realizaci snů a vizí?

Co měl či potřeboval Josef k realizaci faraonova snu? (Profil realizátora snů)

Jak vy sníte? Máte nějaký vlastní veliký sen?

Úvod:

Vedení mládeže a starosti o pravidelné programy jsou často těžkým břemenem pro jednotlivé vedoucí. Rovněž je náročné pravidelně motivovat dostatek lidí k účasti na schůzkách mládeže. Přijměme proto povzbuzení z parafráze jedné staré moudrosti: „*Chceš-li, aby lidé postavili loď, nemusíš na ně křičet, aby vzali prkno, hřebíky a kladivo a šli něco dělat! Chceš-li, aby lidé opravdu postavili loď, vzbud' v nich sen o dalekých mořích...*“

Po biblické části a inspiraci v životech jiných se podívejme na sny, vize naší mládeže. Pojdme až ke kořenům a pramenům našeho vlastního zájmu o mládežnické setkávání a podniky. Tady především hledejme inspiraci, vize a sny pro budoucí směřování naší mládeže.

Pokyny vedoucím:

Tento i předchozí program se nebojte dotvořit podle vlastní inspirace a situace. Berete to jen jako náčrt, nasměrování. Nebojte se ještě více tvořit a snít! Velice doporučuji program realizovat a vést ve dvou. Navzájem se doplňte a podpořte.

Byla by škoda, kdyby své vize a sny sdíleli jen někteří – ti sdílnější. Proto opět nechte pracovat lidi ve skupinkách.

Pomůcky:

Pisátka, papíry A4, větší papíry (balicí či z flipchartu), staré časopisy, lepidla, nůžky, malovátka (pastelky, voskovky, fixy). Druhou část práce ve skupinách můžete podmalovat příhodnou hudbou. Třeba písní Sweet Dreams od skupiny Eurythmics. Či I Dreamed a dream v podání vítězky soutěže britský talent Susan Boylové. Nebo pro fajnšmekry nějakou ze skladeb skupiny Dream Theatre.

Pracovní list:

Práce ve skupině

Otázky:

1. Kdy jste začali chodit do mládeže?
2. Co vám tehdy na tom přišlo „sexy“?
3. Proč chodíte dnes do mládeže?
4. Jaký je podle vás smysl a poslání setkávání mládeže? Zkuste to písemně formulovat k pozdější prezentaci!

Práce ve skupině

Vytvořte koláž z obrázků a textů v časopisech. Prezentujte ideální vizi – sen o vaší mládeži. Jakým nejlepším směrem a způsobem by se mohla a měla vyvíjet. Vize může obsahovat vše možné v souvislosti s mládeží, včetně programu či podoby vhodných prostor pro mládež. Rovněž můžete rovnou navrhnout řešení již existujících problémů a překážek setkávání.

Nebo můžete vymyslet, jak by vypadala taková komunita tvořená vaší mládeží. Třeba takový „zbožný“ mládežnický squad (čti skvót). Nebojte se dát průchod vašemu snění a fantasii. Jedinou hranicí vám budiž smysl a poslání mládežnického setkávání, který jste si sami stanovili.

Toto na závěr prezentujte spolu s s vaším pohledem na smysl a poslání setkávání mládeže.

Hodně zdarů!

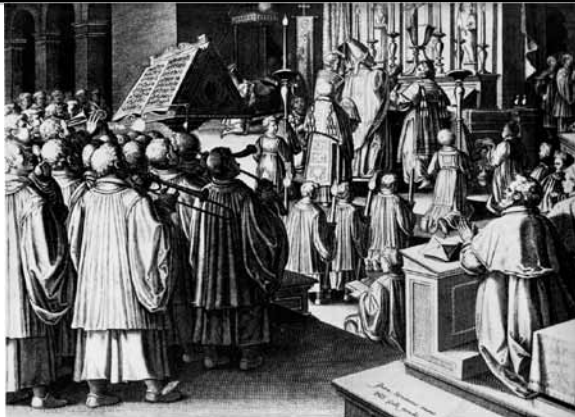

S.J.E.Z.D. není náš!

Myslíte si, že příští rok zase vyrazíte na Sjezd? **Nic není jisté!** Nejde ani tak o to, že by Sjezd zcela zkrachoval, protože mládež neumí šetřit nebo si radši koupí lístek na hudební festival.

Neoprávněné užívání značky „SJEZD“!

první S. J. E. Z. D. řádu TJ v roce 1801?

Oddělení mládeže a SEM v ČR nejsou jediní, kdo si na název „sjezd“ pro náboženské účely dělá nárok.

Jistě z hodin historie víte, že „sjezd“ používala pro kultovní účely Komunistická strana Československa. Strana sice není zakázaná a navzdory její náklonnosti k procesům, soudit se o toto slovo nechce. Jenže!

V roce 1801 pořádal 1. S.J.E.Z.D. řád TJ*.

V roce 1898 pořádalo 1. sjezd SČME* (předchůdce SEM).

Z těchto údajů je jasné, kdo byl **rychlejší a originálnější**.

KDO byl první?

V rámci zachování dobrých ekumenických vztahů by mělo Oddělení mládeže tiše upustit od tohoto názvu nebo požádat papežský stolec o dobrozdání k tomuto případu.

A co znamená ona zkratka? Jedná se vlastně o zkratkové slovo:

setkání jesovitských evangelisátorův ze známých dálaw = S.J.E.Z.D.

Šlo o konferenci misionářů řádu TJ z Asie, Afriky a amerického kontinentu. Řád TJ má podle našich výzkumů v používání slova „sjezd“ prvenství. Marie a Kateřino, ptáme se vás jménem čestných evangeliků, **nebylo by lepší od „sjezdu“ upustit?**

* TJ=Tovaryšstvo Ježíšovo;

*SČME=Sdružení československé mládeže evangelické, předchůdce Sdružení evangelické mládeže

Máte nápad, o čem napsat do E-bulev? Pište na e-bulvy@centrum.cz!!!

ZÁŘÍ = SJEZD

Kateřina Erdingerová

Září je na oddělení mládeže (dále jen OM) ten nejnáročnější měsíc v roce. Bereme na pomoc brigádníka. V září neplatí, že normální je chodit do práce na 8 hodin. Čím je Sjezd blíž, tím se odchody z práce posouvají dále do noci. Manželé, drahé polovičky, domáci zvířata a spolubydlící se musí smířit s tím, že holky z „oddělení“ v září nemyslí, nemluví a nesní o ničem jiném než o tom, jak to všechno zvládnout. Během letních měsíců se nikde nepracuje na 100%, takže se těžko domlouvají jakékoliv záležitosti ohledně Sjezdu. V létě také OM chystá letní kurzy pro mládež a snaží se vybrat si alespoň část dovolené.

Na začátku září probíhá **poslední bojová porada** celocírkevního odboru, která se nese v duchu sjezdovém. Prochází se program, kontrolují se časy, opakují se organizační zásady, zkoumá se, co by se na poslední chvíli dalo ještě pokazit a jak tomu předejít. Z toho si OM vezme co nejvíce a nejvíce se snaží přenést v realitu...

V době, kdy čtete tohle Bratrstvo je už snad na 100% domluvený veškerý program. Stává se ale, že na poslední chvíli někdo odpadne, odřekne a to pak nastane frmol se sháněním náhrady. Dejte tomu, že program je hotov. Víme jídelníček, víme, kde se bude spát, jaké písně se budou zpívat. Je čas nechat vytisknout Průvodce. **Průvodce** ale musí být co nejaktuálnější, proto se s jeho tiskem čeká vždycky až na poslední chvíli a stokrát se kontroluje. Vždycky se ale nějaké chyby najdou. Je to způsobeno jistou únavou materiálu, který na OM pracuje. Na rozdíl od Průvodce, **sjezdová trička** už čekají ve sklepě, pěkně potišťená a připravená na prodej. Snad se vám budou líbit.

Další velkou záležitostí je přihlašování.

S přihlašovacími systémy se sice věc zjednodušuje, ale na druhou stranu je třeba odborníka. Co nám ale stále přetrvává z dob minulých, a jinak to asi nejde, je **obálková metoda**. Je to retro, které se stále zdá funkční. Sejdou se dva dobrovolníci a den až dva stráví s vytištěným seznamem přihlášených a jejich objednanými službami a ládují do papírových obálek barevné kartičky.

Př.: Ryšavý Jan : sobota snídaně, sobota oběd A, večere A, neděle snídaně, oběd B, bageta B.

A lidé...spousta dobrovolníků a jejich koordinace; komunikace s účinkujícími, kontakt účinkujících s jejich moderátory; konkrétní domluva s lidmi přímo z místa, jak se budou předávat prostory; příprava bohoslužeb.

Děkujeme vám všem, kteří poprvé či po několikáté napomůžete k hladkému průběhu Sjezdu. Bez vás by to nešlo!

A co bude letos na Sjezdu nového? S dvacátým výročím jsme připravili související aktivity, např. výstavu, která mapuje historii setkání mládeže v době předválečné, komunistické i té novější. Také se můžete těšit na bigbitový doprovod bohoslužeb od účastníků bigbitového kurzu.

Držte nám, holkám z oddělení, celocírkevnímu odboru mládeže a všem, kdo se podílejí na organizaci Sjezdu palce. Ať to letos vyjde stejně dobře jako vloni, ba i lépe!

Více o programu sjezdu na <http://sjezd-mladeze.evangnet.cz>. ■

NA KOLIK TO LETOS PŘIJDE

rozhovor s K. Erdingerovou

rozhovor s Katkou Erdingerovou, referentkou oddělení mládeže

Kolik stál Sjezd vloni?

Když člověk jedl všechny jídla a spal všechny tři noci, tak 670 Kč.

Co všechno cenu ovlivňuje? Co všechno je v ní obsaženo?

Cenu každoročně ovlivňuje výše dotací, které získáme na realizaci Sjezdu. Vloni jsme dostali peníze od Ministerstva kultury (90 tis.) a od města Kolín (15 tis.), a navíc velký dar od T-mobilu - to nám hodně pomohlo a cena Sjezdu se nemusela nijak zvlášť zvyšovat.

Cena se pro běžného mládežníka skládá z částek za jídlo, ubytování a režijního poplatku.

Máme pak ještě nějaké jiné příjmy? Vydělá si Sjezd sám na sebe?

Ne, příjmy jsou jenom z poplatků od účastníků, a pak z dotací, které si seženeme. Už několik let je Sjezd ztrátová záležitost. Poplatky nejsou v současnosti schopné pokrýt náklady.

Je to tím, že se každoročně Sjezd stává náročnější, pestřejší, „vymakanější“, a to samozřejmě stojí peníze. Proto také rok od roku poplatek narůstá - ale jen mírně, aby to nebyl takový šok pro kapsy mládežníků.

Snižující se počet účastníků je významný faktor, který ovlivňuje výši poplatku. Mládežníků jezdí rok od roku méně, takže akce se stává dražší a dražší.

Takže kolik to letos bude stát běžného účastníka? Počítejte s 550 lidmi.

Letos to vychází na 700 Kč. Sjezd bude 4-denní. Když člověk jede na 3-denní festival, tak je ochoten zaplatit 800 Kč.

Proč by za Sjezd, kde je kvalitní a různorodý program, nedal taky tak?

Z 700,- je 455,- na jídlo a spaní. Režijní poplatek je 245,-.

K čemu je režijní poplatek?

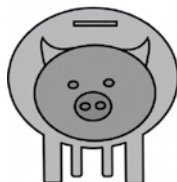
V ideálním případě by se z režijních poplatků mělo zaplatit cca 50 přednášejících (odměna + cesták), pronájem všech prostor, zvukaři, technici, honoráře pro kapely a divadla, ubytování pro účinkující, propagace, tisk průvodců, občerstvení pro účinkující a dobrovolníky, posila vlakových spojů, atd.

Letošní Sjezd je navíc výroční, takže s tím spojené aktivity stojí peníze navíc. Pokud by účastníci měli platit plnou cenu, museli by zaplatit alespoň o 100 korun navíc.

Jak bys poradila tomu, komu přijde sjezd drahý?

Sjezd si mohou mládežníci částečně nechat proplatit od sboru. To záleží na staršovstvu a na podpoře místního faráře. Další možností je třeba postavit si vedle „salárního prasátka“ „sjezdové prasátko“. Když do něj každý měsíc ušetříš 60,-, tak máš na příští Sjezd. Je to příležitost, jak se naučit zacházet se svými financemi, ne?

rozhovor vedla Marie Medková

Když do něj každý měsíc ušetříš 60,-, tak máš příští Sjezd plnou penzi.

foto: Eva Medkova

*Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat;
je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat;
je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat;
je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat; je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat; je čas roztrhávat i čas sešívát, čas mlčet i čas mluvit; je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.
Kazatel 3,1-8*

Jak zacházíš s časem?

Ztrácíš ho, šetříš ho, okrádají tě o něj, zabíjíš ho, věnuješ ho. Čas. I když si myslíš, že tohle všechno s ním můžeš dělat, přece tu stále existuje a všichni ho máme na den nebo týden stejně. Čas je tvůj prostor k životu. Nemá znamínko plus ani minus. Hodnotu mu dáváš ty.

Čemu chceš věnovat čas?

Jak využiješ svůj čas - to záleží většinou na tobě. I když snadno svalujeme odpovědnost na druhé. Zamysli se poctivě: „Musím se učit.“ Kdo chce dobrého známky - učitel, ro-

diče nebo ty? „Nemám čas.“ Nebo se mi kvůli něčemu nechce? Věci se dají měnit. Záleží na tom, čemu přikládáš jakou hodnotu. Kolik času té hodnotě věnuješ.

Co je pro tebe v životě důležité?

Ve skutečnosti je čas sám o sobě neutrální; může být užíván destruktivně nebo konstruktivně. Víc a víc cítím, že lidé zlé vůle využívali čas o mnoho efektivněji než lidé dobré vůle.

Čas musíme užívat tvořivě a s vědomím, že doba je vždycky zralá na konání dobra.

Martin Luther King, Jr.; Dopis z birminghamského vězení ■

KOSTEL NA KAŽDÉM ROHU

Filip Ženatý

Míří vaše kroky do Nizozemí? Hodláte tam studovat nebo pracovat? A chtěli byste chodit v neděli do kostela, ale nevíte do kterého? Pak čtěte dále.

V Nizozemí narazíte na kostel na každém rohu a evangelických církví tu je opravdu velká škála. Pro člověka, který byl doposud zvyklý rozdělovat na evangelíky a katolíky, to může být docela šok.

Která církev je nejmíce podobná ČCE? V roce 2004 se spojily dvě velké reformované (kalvínské) církve a jedna luterská, a vytvořili sjednocenou církev, která se jmenuje Protestantse Kerk van Nederland. Nejčastěji se používá zkratka „PKN“ (vyslovuj pei ká en). Jedná se však spíš o formální sjednocení. A proto na štítcích a vývěskách u kostelů najdete ještě původní názvy: Hervormde Kerk, Gereformeerde Kerk a Lutherse Kerk.

Já chodím každou neděli do kostela kovaného tradicí Gereformeerde kerk. A cítím se tam jako doma. Pořádí i „chování“ při bohoslužbách je velmi podobné jako u nás v Pardubicích. Rozdíly jsou jen drobné: ohlášky jsou na začátku, při modlitbách se sedí a bohoslužby nekončí písní, ale požehnáním. Velmi originálním vynálezem, se kterým jsem se jinde nesešel, je cucání bonbónů při kázání. Zapomněli jste si je dneska v druhých kalhoťách? Drbněte do souseda, určitě nějaké má.

Pokud v kostele nikoho neznáte, nerozumíte ani slovo holandsky, pak se vám cesta do společenství může otevřít písněmi. Nejedna holandská „bezbrejlovka“ má stejný nápěv jako její česká sestra. Skrze písně se tak můžete spojit s vaším domovským sborem. Kdo ví? Třeba ji vaši rodiče a kamarádi dneska taky zpívají. Varhanní doprovod v nizozemských kostelích, které jsem navštívil, patřil vždy k těm kvalitnějším. Byl jsem však

Lutherse Kerk v Amsterdamu

zklamán mládežnickými písněmi, se kterými jsem se setkal. Většina byly trochu „levné“ chvalozpěvy, přivezené z Ameriky a přeložené do holandského. Uvědomil jsem si, jaký poklad je ten náš Světák. Na druhou stranu se u mě projevil nedostatek znalostí mezinárodních křesťanských písniček. Jen k několika spirituálům a nápěvům z Taizé jsem se mohl připojit.

Ve většině kostelů jsou bohoslužby v holandském. Pokud se objevíte v některém z velkých měst, určitě narazíte i na bohoslužby v anglickém či německém jazyce. Mnoho sborů pořádá bohoslužby jak v neděli ráno, tak odpoledne.

Pokud bude účelem vaší cesty studium, určitě narazíte na studentské bohoslužby přímo u vás na fakultě nebo univerzitě. Na univerzitách po celém Holandsku funguje Student Chaplaincy, které pořádá bohoslužby, modlitební setkání, happeningy, workshopy a tak dále. Ty se vyznačují konfesijní a náboženskou nevyhraněností. Je to velmi dobrá příležitost setkat se s mnoha zajímavými lidmi.

Informace v angličtině:

PKN: <http://www.protestantchurch.nl/>

Student Chaplaincy: <http://www.iscnethe-lands.nl/> ■

MAZANÝ KRÁL

Klára Schneiderová

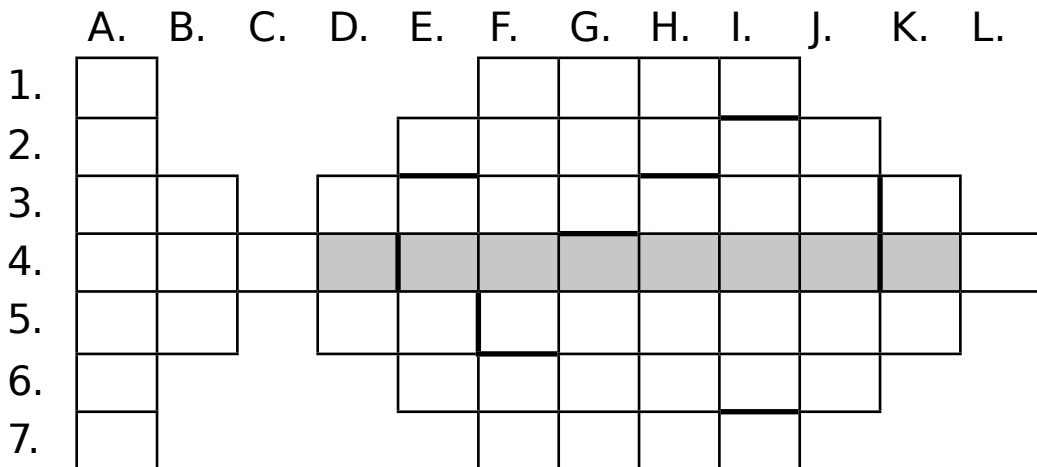
Olivovník

„Sešlo se některého času dříví, aby pomazalo nad sebou krále. I řekli olivě: Kraluj nad námi. Jimžto odpověděla oliva: „Zdali já, opustě svou tučnost, kterouž ctěná Bůh i lidé, půjdu, abych byla postavena nad stromy?““ Kdepak. Nabídka dřevnatého sněmu byla pro zajít ha-šemen, strom oleje, jak staří Izraelité olivovníku říkali, pramálo lákavá; mazaný král stromů moc dobře znal svou cenu. Není divu; ne každý se může pochlubit tím, že vaši snítku přinese v zobáčku holubice praotci Noemovi na znamení, že se Pán Bůh už nezlobí. A pak, než „kymáčet se nad stromy“, to radši radši pomazávat korunované hlavy jiných izraelských králů nebo zdobit svým dřevem chrám v Jeruzalémě. A hlavně růst ve středomořské krajině a do požeňnaného věku vydávat bohatství svých plodů. Zeleň i černé švěstkovité bobulky byly ceněné pro svou vůni, chuť a především jemný

olej, který podle chanukového příběhu vydržel v chrámových lampách hořet celých osm krušných dní, než se podařilo vrchnímu veleknězi vyrobit nový a zachránit tak chrámové světlo. Mimoto jej Izraelité denodenně užívali při vaření, máslo raději přenechávali okolním pohanským kuchyním. Pěstování olivovníků bylo výnosným a váženým zaměstnáním, jehož obliba se odráží i v svatozemském místopise; například Olivetská hora nese název připomínající hojnost někdejších hájů a zahrad; jméno jedné z nich, Getsemane, znamená v asyrštině „olivový lis“. Některé v Izraeli najdeme dodnes. Kromě lisování se olivy samozřejmě jedly, buď jen tak, nebo nakládané s červeným vínem, octem, koprem a česnekem ve slaném nálevu, aby ztratily svou původní trpkou chuť a zůstaly déle čerstvé. Mazaná královská pochoutka v horkém dni, co říkáte? ■

Věnuješ čas učení technických termínů z oboru elektřiny. Proč neděláš tolik pro (tajenka)?

Dorothy L. Sayersová, profesorka literatury (1893 - 1957)

A. farář; B. hudební styl; C. citoslovce výkřiku; D. sběrnice pro připojení zařízení na přenos dat; E. chem. zn. kyslíku; ang. "píp"; F. nosič dat; hebr. „ne“; G. čes. zn. el. přístrojů; soused Thajsko; H. rus. "ano"; 5. pád j. č. slova „host“; I. písmeno Rychlé roty; pohan; křestní iniciála Nezvala; J. jm. fotografky Medkové; K. sestra Ráchel; L. čes. řecké písmeno „tau“

1. chem. zn. draslíku; biblický strom; 2. spojka; předložka; ang. „magnetofonový pásek“; 3. zkratka Zkrašlovacího spolku; manžel Sary; lat. 50; 4. trnovník; tajenka; ang. „to“; 5. ukazovací zájmeno; spz Prahy; indické koření; 6. křestní iniciála Destinové; sporák; 7. lat. 50; zasetí. Nápověda: ATA, masala, pagan, beep

VELKÝ SLOVNÍK FLOSKULÍ

Martin Kučera

„Budete-li poslouchat libovolný proslav, komentář nebo debatu a zaznamenáte-li, že mluví nebo autor cituje hesla z tohoto slovníku, dejte si na mluvčího pozor...“ čteme jako úvodní návod k použití knihy Velký slovník floskulí. Teatrológ a kritik Vladimír Just předkládá publiku své všímavé glosy a (sebe)kritické fejetony, kterými láskyplně (jak kdy) buší do projevu mluvené i psané češtiny. V Justově pojetí není floskule pouze opotřebovaný řečový obrat, fráze, ale hlavně – zakrývání, zdobení prázdná slovy (a tedy lhaní?), ať už záměrně (reklama), podvědomě (politici) nebo mechanicky (móda). „**Stalo se, co se stalo. Zde selhal lidský faktor, to se shodneme všichni napříč politickým spektrem, v neposlední řadě to tedy pro nás bude běh na dlouhou trať a zachrání nás jedině přímočarý tah na branku.**“...toť příklady za všechny.

Jako v každém slušném slovníku jsou hesla řazena abecedně, ale jistě by jich tam mohlo být víc, čteme zde výběr toho nejlepšího (nejhoršího). Každý „patologický“ jazykový jev je zde vysvětlen a je popsáno, co se skrývá (resp.neskrývá) za prázdňem, které jsme slyšeli. Mezi vtipnými úvahami nad bezbřehým počtem českých mluvek a tluchub docházíme k závěru, že si ani neuvědomíme, kolik takových nicneříkajících jazykových kýčů denně slyšíme a kolik nás samých(!) je někdy utrousí. „**Je to o tom, že...**“ nebo „**Bylo to strašně pěkný**“ známe důvěrně snad všichni.

Hranice mezi „floskulností“ a „nefloskulností“ je však velmi tenká až neviditelná a někdy snad i posuvná. Autorovi se tu a tam objeví výraz (ve snaze o květnatý jazyk), který bychom mohli zařadit – po právě absolvovaném školení – mezi floskule. Mimochodem, odtud také původ slova floskule (lat. flos = květina). Soubor češtinářských esejí se snaží, aby se čtenář nestal tím, kdo řeč zneužívá, przní, a zároveň poskytuje klíč k tomu, abychom sami nesesdli na lep nějaké té kolem letící floskulí. Do knihy nahleďte, když vás vaše češtinářské čidlo upozorňuje na zaslechnutý patvar. Tok floskulí bývá mohutný, všimněte si...

Až tedy příště budete mít chuť vypustit do vzduchu nějakou tu **třešničku na dortu** či **špičku ledovce**, po přečtení Justova slovníku floskulí si řekněte: A na just to neřeknu!

Velký
SLOVNÍK
floskulí

Vladimír Just:
Velký slovník
floskulí, Leda,
2009

PASTORS IN THE U.S.

Barb Iverson

This month I'm supposed to write about the role of pastors in churches in America. I have to admit my thoughts about pastors and pastoring are still developing. I've been to many churches in the U.S. and I'm not sure they would all agree about what the role of a pastor is or should be.

My grandfather was a pastor and his congregation loved him. I have friends who are pastors and I respect what they are doing in their churches. I have a great relationship with the pastor of my home church in California. Some of these guys are great at caring for people. Others have strong visions for where to take the congregation.

What makes me uncomfortable are the pastors who see their role as the ultimate leader of their church and as a sort of divine authority. Also unfortunate are those pastors who think numbers are the best measure of a church's health, and like to compare them with other pastors to see whose church is the biggest.

supposed to

congregation

divine authority

divine

flock

shepherd

rely on

mouthpiece

Poatek
2010
USA/Velk
Britnie,
2010, 142
min.
Reie:
Christopher
Nolan
Hrají:
Leonardo
DiCaprio,
Joseph
Gordon-
Levitt, Ellen
Pageov,
Tom
Hardy, Ken
Watanabe,
více...

Hodně se o nm píše a mluví, film letošního léta, film Christophera Nolana.

Přečetla jsem mnoho recenzí, které byly kladn, ale kad v sobě měla ALE. Snažila jsem se oprostid od očekávání a jen tak si film uit.

Co m velmi potěšilo hned na zaatku, bylo to, že film není 3D. I kdy tematika, kterou zpracovává - snov světy, pronikání do podvdom – k třetímu rozměru téměř vybízí. Myslím, e 3D by film přiblilo k filmům, které se dnes to pro potěchu oka, pro efekt. A tomu se Inception vyhýbá.

Film není letní oddychovka, jak to tak o prázdninách bývá. Film klade na diváka nároky, bud otázky, pochybnosti, zamyšlen. Základní myšlenka je velmi, řekněme, znepokojující a inspirující – manipulace se sny druhých, vstupování do jejich podvdom, krádež informací a nakonec vnuknut sv vlastn myšlenky do mozku nic netušícího jedince v jeho vlastním snu. Tímto se zabvj hlavn hrdinov a cel systém tohoto konání m Nolan, scénárista a režisér, velmi dobř promyšlen. Fungování sn, změna snového světa, pravidla jak funguje život a smrt ve snu, jak ve snu funguje podvdom, to všechno je promyšlen do posledního puntíku. Aby divák dobř pochopil fungování snového světa, musí mu to režisér vysvětlit v první plce filmu, bez toho by film, bohužel, nefungoval.

Ve druhé plce filmu se už zaškolen extraktoř (ti, co umějí zacházet se sny a najít si v nich, co potřebují) pouštějí do jedinen akce, kterou ještě nikdo p řed nimi neuskutečnil. Není to krádež myšlenky ale naopak její početí, vnuknut. Zde začíná AKCE - dynamick, napnav, kulkami prodravl.

Za vřm tmto ale leží nitern svět hlavního hrdiny a jeho vlastn p řibh, kter jtř jeho podvdom a komplikuje mu práci a návrat do normálního života.

Film měl p řes dvě hodiny, které velmi rychle uplynuly, byl napnav a chytr. Mon mi chybělo více barev ve snech a více fantastičnosti v jejich tvořen. Ale t řeba to byl reisrsk zmř a obliba v mrakodrapech, které sny ponechaly velmi realistick a šediv. Další ALE mi vyvstává nad tím, proč akce p řebila psychologickou rovinu filmu, ze které mohl film více vytit. Takže pocity smšen s jstmi ale... ale pořád o tom p řemřlm.

an american's view

mm, očekává se
ode mě
sbor, kongregace,
nboensk obec
duchovní autorita
bosk,bo
stdo
pastř
spolhat se na
mluvc; ten, skrze
nho je hovořeno

I think pastors have a responsibility to serve their flock, often either as a shepherd or a visionary. This doesn't mean they have special access to God or that they are always right or that they are somehow different from the rest of us. They should have the gift of pastoring or shepherding if they are in that role. But they might not even be great speakers.

It happens sometimes that we forget about all the different gifts we as the church are instructed to share. None are more important than the others. Being the person at the front of the church doesn't mean those out of sight are less valuable. I believe God speaks to all of us and that we all have something to share with one another. Relying on one person to always be that mouthpiece is a mistake, in my opinion. What would it look like for our churches to rely more on all of their members and their respective gifts and not place so much emphasis on the role of pastor? ■

WikiLeaks a válka v Afghánistánu

V červenci se po zveřejnění informací o postupu Američanů v Afghánistánu, které zahrnovaly např. detaily ohledně smrti mnoha civilistů, ale také jména Afghánců spolupracujících s Američany, rozhořela diskuze o právu zveřejňovat cokoli. WikiLeaks se rozhodly materiály zveřejnit zcela bez cenzury, vědomě tím ohrozily životy mnoha lidí. Vlády zároveň často vědomě zatajují jim nepříznivé informace a občané mají mít právo se k nim dostat. Co s tím?

Do kostela na kole

V neděli 19. září se již potřetí pojedete do kostela na kole. Přidáte se? Tak neváhejte a zaregistrujte se na dokostelanakole.cz, pomůže to propagaci spirituální cyklistiky. Akce je pořádána při příležitosti slavení Dnů vděčnosti za stvoření, Dne bez aut a Ekumenické neděle.

Čáslavský hudební festival

Festival pořádaný chrudimským SOMem se 24. 7. konal již počtvrté. Hráli: Noční optika, Abakuk, Vocativ, Po stopách Yettiho, Emergency Exit a Klára Šimková. I letos se festival kvůli dešti stěhoval dovnitř. Náhoda, nebo spiknutí?

Stala se ze mě kališnice

Zpráva zejména pro dívky: jestli vám vadí, kolik použitých vložek i kvůli vám přibývá na skládkách a kolik za ně měsíčně utratíte, podívejte se na stránky kalisek.cz. Jedná se o britský vynález ze silikonu, který zachycuje menstruační krev již přes třicet let. Autorka kališek začala používat před třemi měsíci a po naučení těch správných grifů ho může jen doporučit, roky ho používají některé její kamarádky (jen jí to nikdy neřekly!).

Komunální volby

Jak se jmenuje můj starosta nebo starostka? Dává výběrová řízení na internet? Přihrává práci svým příbuzným a známým? A kdo je vlastně na kandidátkách? – Podívejte se dřív než 15.–16. října (a vzpomeňte na Azylový dům na Praze 11, opravený za církevní peníze a nyní sloužící jako státní školka. Vůbec není jedno, kdo je u vás v zastupitelstvu).

Pionýři z Číny, protestanti z Německa a Francouzi inspirovaní YMCou

Dvacet vybraných čínských pionýrů z komunistického Svazu mládeže přijede do Evropy poznávat práci s mládeží, životní podmínky a diskutovat např. o lidských právech. Francouzská část delegace naplánovala zejména kulturní program, německá zorganizovala návštěvu věznice Stasi (německé tajné služby) či návštěvu pomníku zastřelených u berlínské zdi. Události se celkem zúčastní 54 mladých lidí, koná se 9.–17.8. 2010 v Německu a Francii a na programu jsou i setkání s ministry zodpovědnými za mládež. Příští rok se celá skupina sejde v Číně.

POBYT S MLÁDEŽÍ Z VÝCHODNÍ EVROPY

= KRAJANI

Marie Medková

Víte, co spojuje tato místa: Bohemka, Veselynivka, Peregu Mare, Zelow, Veliko Srediště, Bjeliševac? Nejsou v ČR, ale žijí tu čeští evangelíci. Děti a mládež z některých sborů jezdí pravidelně do ČR na dětské tábory a kurzy.

Co se letos na kurzu dělo? F.Jirka Palán vedl interaktivní program „Povedená rodinka“ na motivy Ježíšova rodokmenu. A jinak? Vyšlápli jsme si Mariánskou horu a rýžovali granáty v Moravské Sázavě, trochu jsme sportovali, naučili se „Prasečí chlívěk“, „Bomba a štít“ a českou polku, uspořádali maškarní bál a mnoho jiného.

Minirozhovor se Zdenou Šírem z Krkonoš:

Kolikrát jsi byl na pobytu s krajany a jak ses sem dostal poprvé?

Teď jsem tu podruhé a kurs jsem si vybral na evangnetu.

Co tě na pobytu baví?

Je tu legrace a poznávám tady zajímavé lidi.

Minirozhovor se Svitlanou Rajchrt z Bohemky:

Kolikrát jsi byla na pobytu a proč sem jezdíš?

Byla jsem tu dvakrát a jezdím, protože se mi tu líbí.

Co tě na pobytu baví?

Je tu dobře a hodně se naučíme – češtinu a příběhy z Bible. Líbí se mi výlety – u nás nejsou ani hory, ani lesy.

Kde všude slyšíš češtinu během roku?

Máma je Češka, doma spolu mluvíme česky.

Pobyt krajanům sponzoruje ČCE.

informatorium evangelicorum

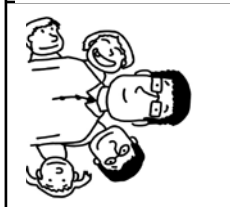
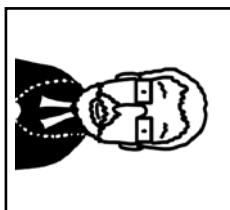
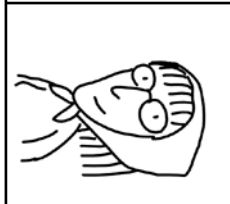
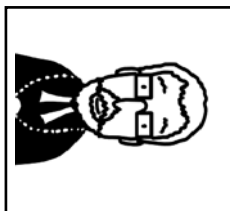
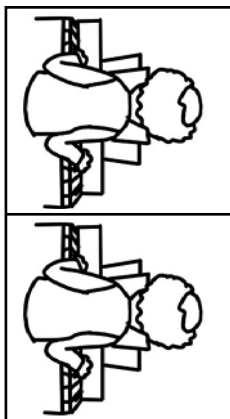
15. – 17.října proběhne školka brněnského seniorátu a bude se konat v Boskovicích. Předpokládané téma: Vzkříšení a život věčný.

Druhý víkend v září doražte na setkání mládeže chrudimského seniorátu do Džbánova.

24.– 27.9. se koná ve Svitavách Sjezd nejen evangelické mládeže.

Veďte kamarády a vyražte!

Více na <http://sjezd-mladeze.evangnet.cz>.

SEMINÁŘ PRO PRACOVNÍKY S MLÁDEŽÍ TŘETÍ CYKLUS - ČÁST III.

27.–31.10. 2010 HERLÍKOVICE, HORSKÝ DOMOV
MARIE MEDKOVÁ, MICHAL ŠOUREK

Zveme vás na vzdělávací pobyt pro pracovníky s mládeží - seminář je určen všem, kteří pracují s mládeží ve sborech a v seniorátech, stejně tak i pro vedoucí volnočasových aktivit pro mladé lidi.

Témata 3. dílu semináře:

- Tým a týmová práce
- Legislativa
- Management sama sebe
- Management času
- Otevřená mládež
- Pobožnost - úvaha, bibl. práce
- Konflikty - řešení konfliktů
- Bohoslužby
- Křesťan - kdo je křesťan, co je víra

Více na mladez.evangnet.cz

SRDEČNĚ VÁS ZVEME NA

SJEZD (NEJEN) EVANGELICKÉ MLÁDEŽE PO DVACÁTÉ

SVITAVY KULTURNÍ
CENTRUM FABRIKA
24. - 27. 9. 2010

POŘÁDÁ:

ČESKOBRAŠKÁ SKLADSKÁ CÍRKEV EVANGELICKÁ, FARNÍ SBOR SVITAVY A SEM V ČR
DALŠÍ INFORMACE NA [HTTP://SJEZD-MLADEZE.EVANGNET.CZ](http://sjezd-mladeze.evangnet.cz)

BRATRSTVO

roč. 51/2010
číslo 7

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické.

Grafická úprava: O. Fikejs, sazba a technická redakce: Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangnet.cz>

Celoroční předplatné 200,- Kč, jednotlivé číslo 20,- Kč. Vychází 10x ročně.

Tiskne M.I.B. PRINT, Praha 6. Přidělené registrační číslo MK ČR 5092.

ISSN - 1213-9351